

Sygn. akt II Cz 567/13

POSTANOWIENIE

Dnia 09 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący : SSO Maria Leszczyńska

Sędziowie: SO Bogumił Goraj

SO Wojciech Borodziuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 09 września 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.**

przeciwko: **R. H. i B. H.**

o : **egzekucję świadczenia pieniężnego**

na skutek zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego w Świeciu - VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w T. z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt VI Co 638/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 567/13

Uzasadnienie:

Postanowieniem z dnia 24 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Świeciu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w T. oddalił wniosek dłużników o obniżenie opłaty stosunkowej ustalonej postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świeciu M. W. z dnia 6 marca 2013 r., wydane w sprawie Km 1291/11 z kwoty 20.946,19 zł do kwoty 2.000 zł.

Sąd w uzasadnieniu wskazał, że dłużnicy konieczność obniżenia opłaty argumentowali swoją złą sytuacją finansową oraz zdrowotną. Ponadto podnosili, iż nakład pracy wykonanej przez Komornika nie uzasadniał ustalenia opłaty tak znacznej wysokości.

Wydając swoje rozstrzygnięcie Sąd I Instancji oparł się na art. 49 ust. 1, 2 i 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376) oraz art. 823 k.p.c. Jednocześnie wskazał, że egzekucja w przedmiotowej sprawie prowadzona była z rachunku bankowego i nieruchomości dłużników. Komornik podejmował szereg czynności niezbędnych do wyegzekwowania długu, w tym dokonał opisu i oszacowania nieruchomości przy udziale biegłego. Dłużnicy spłacili zadłużenie dopiero po wyznaczeniu terminu pierwszej licytacji nieruchomości, a postępowanie egzekucyjne zostało umorzone po złożeniu wniosku przez wierzyciela.

Sąd I instancji uznał przytoczone powyżej okoliczności za niewystarczające do uwzględnienia wniosku dłużników. Ponadto Sąd wskazał na to, że opłata obliczona przez Komornika została ustalona zgodnie i w ramach obowiązujących przepisów, a także na to, że dłużnicy nie wykazali, iż nie są w stanie uiścić opłaty stosunkowej. (art. 49 ust. 1, 2 i 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji)

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyli zażaleniem, wnosząc o jego zmianę poprzez obniżenie opłaty stosunkowej do kwoty 2.000 zł i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wywodzili, że opłata stosunkowa została ustalona w sposób nieprawidłowy i niezgodny z prawem, tj. nieuwzględniający rzeczywistego nakładu pracy Komornika, zarzucając Sądowi I instancji niezbyt wnikliwe przeanalizowanie sprawy, na skutek czego Sąd pominął okoliczność, iż dłużnicy od początku dążyli do polubownego zaspokojenia wierzyciela, a do spłaty długu nie doszło na skutek złej koniunktury na rynku rolnym. Dodatkowo podnieśli, że Komornik miał de facto połączyć dwa postępowania egzekucyjne prowadzone przeciwko dłużnikom z udziałem tego samego wierzyciela w jedno. Świadczyć o tym ma podejmowanie w obu sprawach tożsamyh czynności egzekucyjnych, za wyjątkiem ustalenia opłaty stosunkowej. Komornik wydał dwa odrębne postanowienia o ustaleniu kosztów, w każdym z nich określając inną opłatę. Łączna ich wysokość wyniosła 54.471,48 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygnaturą Km 1291/11, nie było podstaw do obniżenia opłaty egzekucyjnej ustalonej przez Komornika Sądowego postanowieniem z dnia 6 marca 2013 r., a koszty egzekucyjne ustalone zostały w sposób prawidłowy.

Wysokość opłaty egzekucyjnej w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych, w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela reguluje art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2007 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376, dalej powoływanej jako ustawa). Przepis ten przewiduje, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Na wniosek dłużnika lub wierzyciela, sąd może obniżyć wysokość opłaty stosunkowej biorąc pod uwagę w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów (art. 49 ust. 7 i 10 ustawy). Wprawdzie przepis art. 49 ust. 7 ustawy nie określa przesłanek obniżenia opłaty egzekucyjnej, jednak nie ulega wątpliwości, że powinien on być stosowany z dużą ostrożnością i na zasadzie wyjątku od reguły. Dla oceny nakładu pracy komornika w danej sprawie niezbędne jest ustalenie jakiegoś punktu odniesienia, tj. określenie, czym jest normalny nakład pracy, do którego można by porównać nakład pracy poniesiony przez komornika w konkretnej sprawie. Dopiero wówczas możliwym jest stwierdzenie, czy nakład ten był niski, wysoki, czy też normalny w odniesieniu do wzorca. Nie ulega wątpliwości, że nakład pracy komornika w znacznej mierze zdeterminowany jest, wskazanym we wniosku wierzyciela o wszczęcie egzekucji, sposobem jej prowadzenia. Dla przykładu, większego nakładu pracy wymaga prowadzenie egzekucji z nieruchomości, niż z rachunku bankowego czy wynagrodzenia za pracę. Kierując się regułami zdrowego rozsądku, należy przyjąć, że wysokość opłaty egzekucyjnej określona w art. 49 ust. 2 ustawy odpowiada normalnemu nakładowi pracy poniesionemu przez komornika w warunkach konkretnej sprawy przy wskazanym przez wierzyciela sposobie egzekucji. Stąd wniosek, że obniżenie opłaty egzekucyjnej byłoby uzasadnione jedynie w przypadku poniesienia przez komornika nakładu pracy niższego niż określony w ustawie.

Analiza przebiegu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1291/11 prowadzi do wniosku, że chybione jest stanowisko dłużników o niskim nakładzie pracy komornika. Organ egzekucyjny od dnia wszczęcia postępowania do jego umorzenia wykonał szereg czynności zmierzających do wyegzekwowania należności objętej wnioskiem

egzekucyjnym zgodnie ze wskazanym sposobem egzekucji z rachunku bankowego i z nieruchomości, a do umorzenia postępowania egzekucyjnego doszło po sporządzeniu protokołu opisu i oszacowania nieruchomości i po obwieszczeniu o licytacji nieruchomości. Dłużnicy dopiero na tym etapie postępowania dokonali zapłaty objętej wnioskiem egzekucyjnym należności do rąk wierzyciela, który w konsekwencji cofnął wniosek egzekucyjny.

Zgodnie z art. 49 ust. 10 ustawy przy ocenie zasadności wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej Sąd może wziąć pod uwagę, niezależnie od nakładu pracy komornika, również sytuację majątkową wnioskodawcy. Przedłożone przez dłużników w toku postępowania dokumenty nie pozwalają na kompleksową ocenę ustalonej opłaty w kontekście ich kondycji finansowej, a tym bardziej zdrowotnej. Poza tym twierdzenia dłużników, co do ich możliwości finansowych pozostają w wyraźnej sprzeczności z informacjami zawartymi w odpowiedzi na wniosek dłużników sformułowanej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świeciu M. W. w piśmie z dnia 23 kwietnia 2013 r.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt, iż niektóre czynności podjęte zostały przez organ egzekucyjny w kilku sprawach, nie stanowi okoliczności uzasadniającej wniosek dłużników. Komornik zachowuje bowiem prawo do pobrania opłaty przewidzianej w art. 49 ust. 1 lub 2 ustawy w każdej sprawie egzekucyjnej prowadzonej przeciwko dłużnikom.

W związku z brakiem podstaw do obniżenia opłaty egzekucyjnej, postanowienie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe. (art. 49 ust. 7-10 ustawy o komornikach sądowych)

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. oddalił zażalenie dłużników jako bezzasadne.